

ไม่ว่าจะชัดเจนหรือเจือจาง กำลังใจไม่ควรถูกล้าง
เพราะความเลวร้ายเพียงบางอย่างในสังคม

กำลังใจไม่เคจจาง

มะหมา & นกบินเดี่ยว เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต
บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์
ภาพปกและภาพประกอบ

ไม่ว่าจะชัดเจนหรือเลือนราง กำลังใจไม่ควรถูกล้าง
เพราะความเลวร้ายเพียงบางอย่างในสังคม

กำลังใจไม่เคจจาง

มะหมา & นกบินเดี่ยว เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต
บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์
ภาพปกและภาพประกอบ

กำลังใจไม่เคยจาง

มะหมา & นกบินเดี่ยว เขียน
ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์ ภาพปกและภาพประกอบ

จัดพิมพ์โดย **INSPIRE** สำนักพิมพ์ในเครือนามมีบุ๊คส์

กำลังใจไม่เคยจาง

มะหมา & นกบินเดี่ยว เขียน

ผศ.สกุล บุญยทัต บรรณาธิการและคำนิยม

จิตพาขึ้น มุสิกานนท์ ภาพปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2555

ราคา 80 บาท

ฉบับ e-book ราคา 62 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2555: มะหมา & นกบินเดี่ยว

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มะหมา & นกบินเดี่ยว.

กำลังใจไม่เคยจาง. -- พิมพ์ครั้งที่ 1. -- กรุงเทพฯ: อินสปายร์, 2555.
72 หน้า.

1. เรื่องสั้น -- รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-04-0861-0

ISBN 978-616-04-1037-8 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** ราตรี สังสฤกษ์ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์**
สุชาดา งามวัฒนจินดา **บรรณาธิการที่ปรึกษา** เอื้อยจิตร์ บุญนาค **บรรณาธิการบริหาร** วาริน วรณประสา
บรรณาธิการเล่ม ชวัญชนิตร์ สุทธิสารสุนทร **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** อัมพันธ์ คงมัน
พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ กรองแก้ว สมัคร ธนุดรา ทิพกนก **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เสงส์งค์
ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุปราณี อภัยแสน **หัวหน้ากอง**
ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** ฉัตรทิพย์ กลิลิทธิ์ อนุสรดา ตาธเนศ
สำนักงาน บริษัท นามมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวง
คลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ NR फिल्म โทร. 0-2215-9306 **พิมพ์ที่** ยูแพต โทร. 0-2424-8382

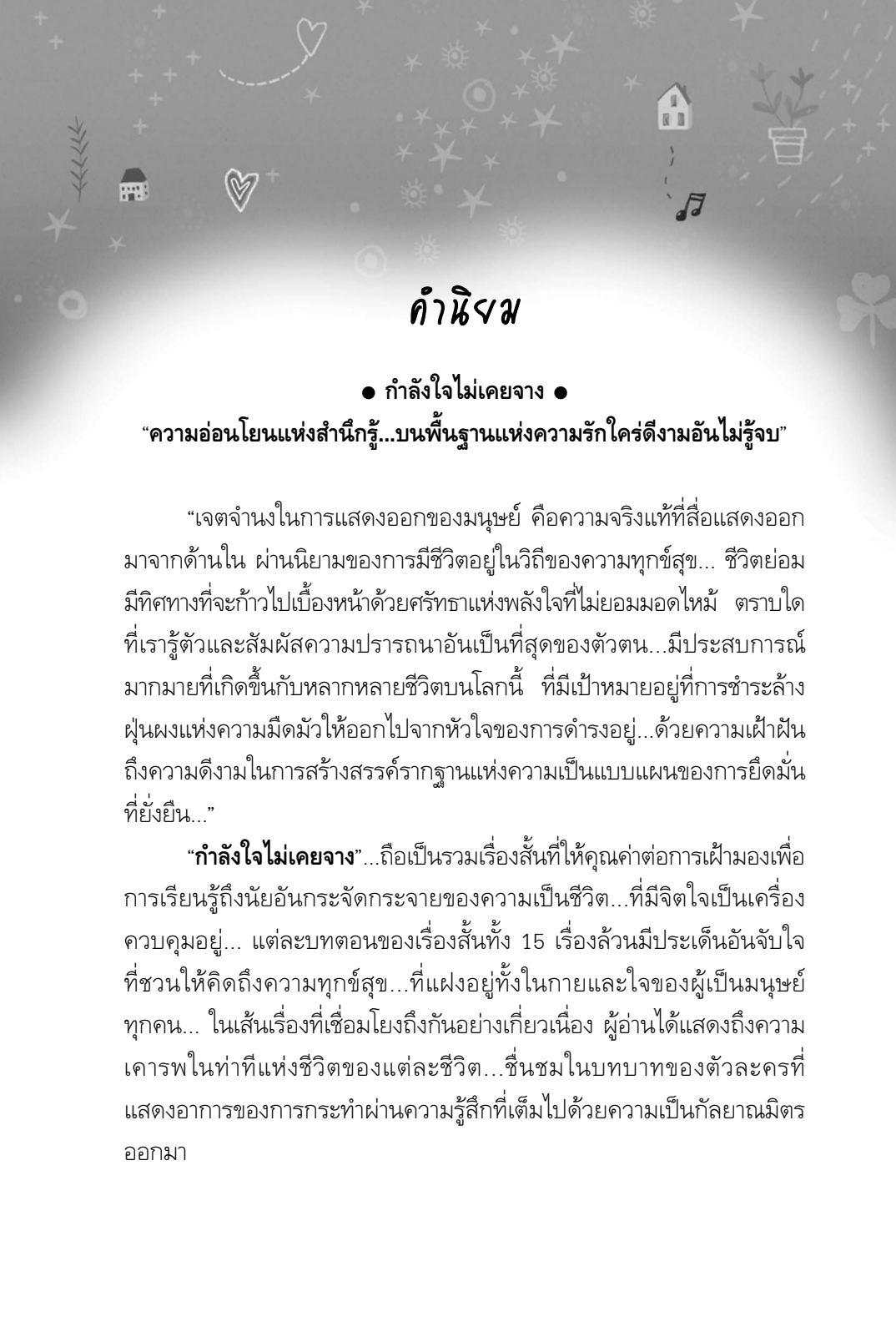
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นามมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตย
เหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

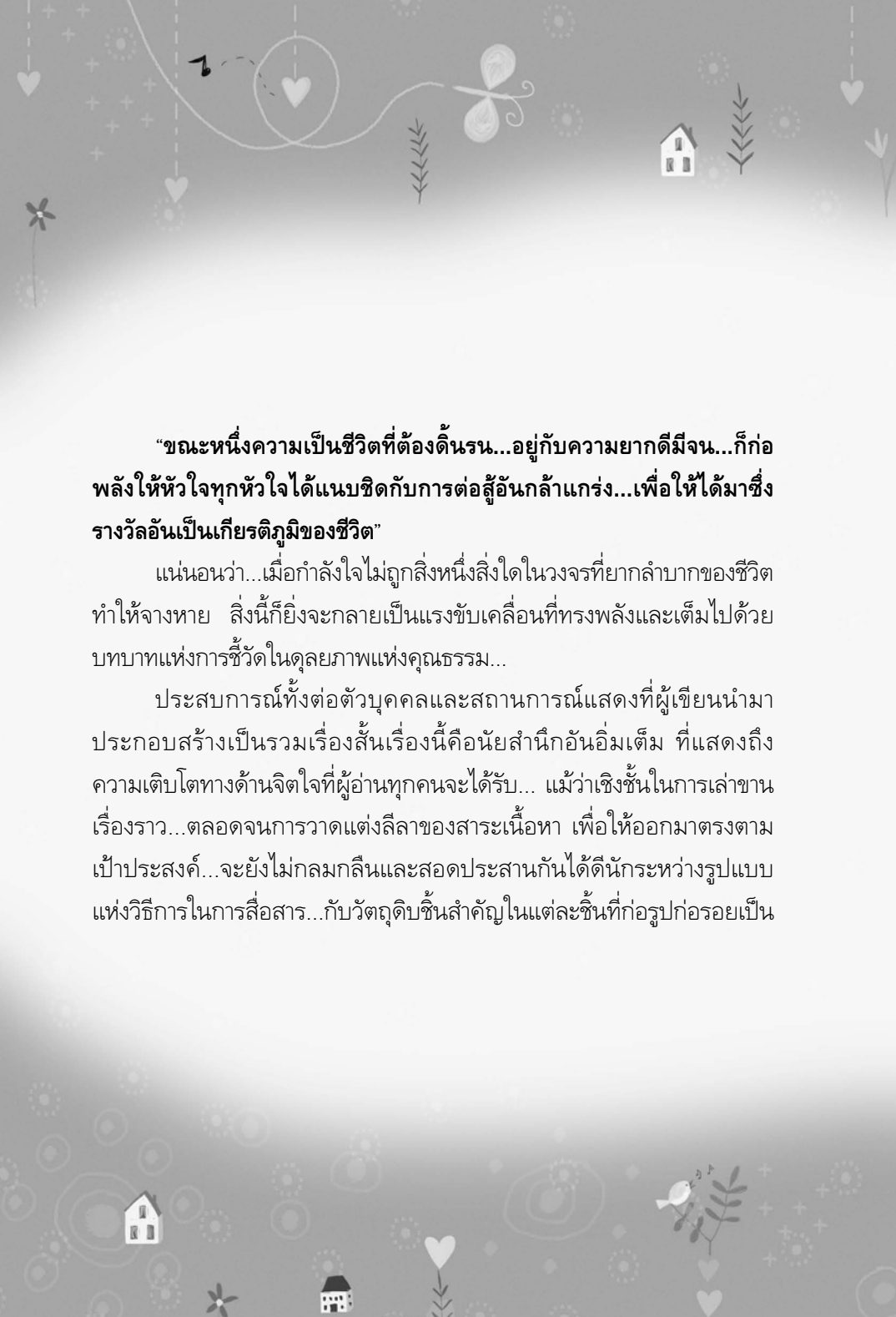
คำนิยาม

● กำลังใจไม่เคยจาง ●

“ความอ่อนโยนแห่งสำนึก...บนพื้นฐานแห่งความรักใคร่ตมกันไม่รู้จบ”

“เจตจำนงในการแสดงออกของมนุษย์ คือความจริงแท้ที่สื่อแสดงออกมาจากด้านใน ผ่านนิยามของการมีชีวิตอยู่ในวิถีของความทุกข์สุข... ชีวิตย่อมมีทิศทางที่จะก้าวไปเบื้องหน้าด้วยศรัทธาแห่งพลังใจที่ไม่ยอมมอดไหม้ トラบได้ที่เราตัวและสัมผัสสความปรารถนาอันเป็นที่สุดของตัวตน...มีประสบการณ์มากมายที่เกิดขึ้นกับหลากหลายชีวิตบนโลกนี้ ที่มีเป้าหมายอยู่คือการชำระล้างฝุ่นผงแห่งความมืดมัวให้ออกไปจากหัวใจของการดำรงอยู่...ด้วยความเฝ้าฝนถึงความตมในการสร้างสรรค์รากฐานแห่งความเป็นแบบแผนของการยึดมั่นที่ยั่งยืน...”

“กำลังใจไม่เคยจาง”...ถือเป็นรวมเรื่องสั้นที่ให้คุณค่าต่อการเฝ้ามองเพื่อการเรียนรู้ถึงนัยอันกระจัดกระจายของความเป็นชีวิต...ที่มีจิตใจเป็นเครื่องควบคุมอยู่... แต่ละบทตอนของเรื่องสั้นทั้ง 15 เรื่องล้วนมีประเด็นอันจับใจที่ชวนให้คิดถึงความทุกข์สุข...ที่แฝงอยู่ทั้งในกายและใจของผู้เป็นมนุษย์ทุกคน... ในเส้นเรื่องที่เชื่อมโยงถึงกันอย่างเกี่ยวเนื่อง ผู้อ่านได้แสดงถึงความเคารพในท่าทีแห่งชีวิตของแต่ละชีวิต...ชื่นชมในบทบาทของตัวละครที่แสดงอาการของการกระทำผ่านความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความเป็นกัลยาณมิตรออกมา

**“ขณะหนึ่งความเป็นชีวิตที่ต้องดิ้นรน...อยู่กับความยากดีมีจน...ก็ก่อ
พลังให้หัวใจทุกหัวใจได้แนบชิดกับการต่อสู้อันกล้าแกร่ง...เพื่อให้ได้มาซึ่ง
รางวัลอันเป็นเกียรติภูมิของชีวิต”**

แน่นอนว่า...เมื่อกำลังใจไม่ถูกสิ่งหนึ่งสิ่งใดในวงจรที่ยากลำบากของชีวิต
ทำให้จางหาย สิ่งนี้ก็จะกลายเป็นแรงขับเคลื่อนที่ทรงพลังและเต็มไปด้วย
บทบาทแห่งการชี้นำในดุลยภาพแห่งคุณธรรม...

ประสบการณ์ทั้งต่อตัวบุคคลและสถานการณ์แสดงที่ผู้เขียนนำมา
ประกอบสร้างเป็นรวมเรื่องสั้นเรื่องนี้ค่อนข้างอันอึดอัดเต็ม ที่แสดงถึง
ความเติบโตทางด้านจิตใจที่ผู้อ่านทุกคนจะได้รับ... แม้ว่าเชิงชั้นในการเล่าขาน
เรื่องราว...ตลอดจนการวาดแต่งลีลาของสาระเนื้อหา เพื่อให้ออกมาตรงตาม
เป้าประสงค์...จะยังไม่กลมกลืนและสอดคล้องประสานกันได้ดีนักระหว่างรูปแบบ
แห่งวิธีการในการสื่อสาร...กับวัตถุดิบชั้นสำคัญในแต่ละชั้นที่ก่อรูปก่อรอยเป็น

ผลลัพธ์ของพลังใจที่รอคอยอยู่... แต่ถึงกระนั้น... ด้วยแก่นแกนที่ฝังสานอยู่กับหัวใจของเรื่อง ก็สามารถทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ว่าชีวิตทุก ๆ ชีวิตล้วนมีแรงขับเคลื่อนที่จะก้าวไปเบื้องหน้าด้วยพลังที่ไม่เคยปิดตาย แรงขับเคลื่อนในตัวเอง... นี่คือ... ภาพแสดงแห่งเรื่องสั้น... ที่รู้สึกได้ถึงความน่าชื่นชมและก็หวังได้ว่า...

“จะอย่างไร...พลังใจของมนุษย์ก็ไม่จางหายไปไหน... ในเมื่อความเป็นชีวิตของเราทุกคนต่างดำรงอยู่บนเส้นทางที่จะต้องเรียนรู้ถึงความจริงที่แท้จริงผ่านเงื่อนไขอันเป็นนิยามของจิตใจ ที่จะต้องดิ้นรนสู่ความเป็นสันติสุขแห่งการโอปประครองตัวเองและผู้คนรอบข้างด้วยความอ่อนโยนแห่งสำนึกรู้ บนพื้นฐานแห่งความรักใคร่ตักมอันไม่รู้จบ”

ผศ.สกุล บุญยทัต

คำนำสำนักพิมพ์

ในชีวิตของเราทุกคนย่อมต้องมีเหตุการณ์ทั้งดีและร้ายที่ทำให้สุขทุกข์สลับกันไป

เรามักจะรู้สึกว่าการสุขอยู่กับเราไม่นานเลย เดี่ยวเดียวความทุกข์ก็เข้ามาเสียแล้ว และบางครั้งคลื่นความทุกข์ก็ซัดสาดใส่เราลูกแล้วลูกเล่าจนยืนไม่ขึ้น และเกิดความท้อใจที่จะสู้กับสิ่งที่ถาโถมเข้ามา

“กำลังใจไม่เคยจาง” ซึ่งได้รับรางวัลชมเชย นานมีบุ๊คส์อะวอร์ด ครั้งที่ 5 ประเภทเรื่องสั้นสร้างแรงบันดาลใจ ผลงานของ **มะหมา & นกบินเดี่ยว** จะช่วยสะกิดให้เห็นความสุขที่เรามองข้ามไป และชี้ทางให้เราถอยออกมาจนคลื่นความทุกข์ลูกใหญ่กลายเป็นเพียงระลอกคลื่นเมื่อมาถึงตัวเรา

ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ สำนักพิมพ์ได้รับเกียรติจาก **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สกฤต บุญยทัต** ในการคัดเลือกต้นฉบับให้เหลือ 15 เรื่อง ที่มีเนื้อหาจับใจและเข้มข้น สำนักพิมพ์ต้องขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สำนักพิมพ์ขอเชิญชวนทุกท่านมาเป็นส่วนหนึ่งกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่ให้กำลังใจในการรับมือกับความทุกข์อย่างมีสติ และให้ความอ้อมใจกับชีวิตด้วยมุมมองความสุขที่เรียบง่ายนี้

สำนักพิมพ์อินสปายร์

คำนำผู้เขียน

มีคนชอบพูดว่าทุกวันนี้มีแต่คนเลี้ยงน้ำใจ

แต่ในความเป็นจริง เรายังพบคนสละที่นั่งบนรถไฟฟ้าให้เด็ก เรายังมีคน ที่กดเปิดประตูลิฟต์ไว้เพื่อรอคนอื่น ๆ เรายังเห็นใครที่อ่านหนังสือให้คน ตาบอดฟัง เรายังได้ยินเรื่องคนขับรถแท็กซี่ที่เอากระเป๋าเงินล้านไปคืนเจ้าของ หรือแม้แต่ตัวเราเองก็ยังเคยพาคนแก่ข้ามถนน...ไม่ใช่หรือ

สิ่งเหล่านี้อาจเป็นเพียงเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่พร้อมจะผ่านหูผ่านตา ใครต่อใคร แล้วพากันลืมมันไปอย่างรวดเร็ว ทั้งที่เรื่องเล็กน้อยเหล่านี้กลับ มีความหมายยิ่งใหญ่ในฐานะบทพิสูจน์ว่าสังคมไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด

เพราะเรื่องราวเหล่านี้เองที่ทำให้เรายังมีกำลังใจจะหยัดยืนอยู่บนโลก ใบนี้อย่างมีความสุขหวังว่าจะได้ทำสิ่งเดียวกันนั้นให้คนอื่นบ้าง

“กำลังใจไม่เคยจาง” ร้อยเรียงเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อจะถ่ายทอดแง่มุมดี ๆ ที่ซ่อนอยู่ในชีวิตประจำวัน หวังเล็ก ๆ ว่าจะมีส่วนช่วยจรรโลงสิ่งดีงามให้เกิดขึ้น แม้เพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของความเป็นจริงก็ตามที

เพราะไม่ว่าจะซัดเซหรือเจอเจอ กำลังใจก็ไม่ควรจะถูกล้างเพราะความ เลวร้ายเพียงบางอย่างในสังคม

มะหมา & นักบินเดี่ยว

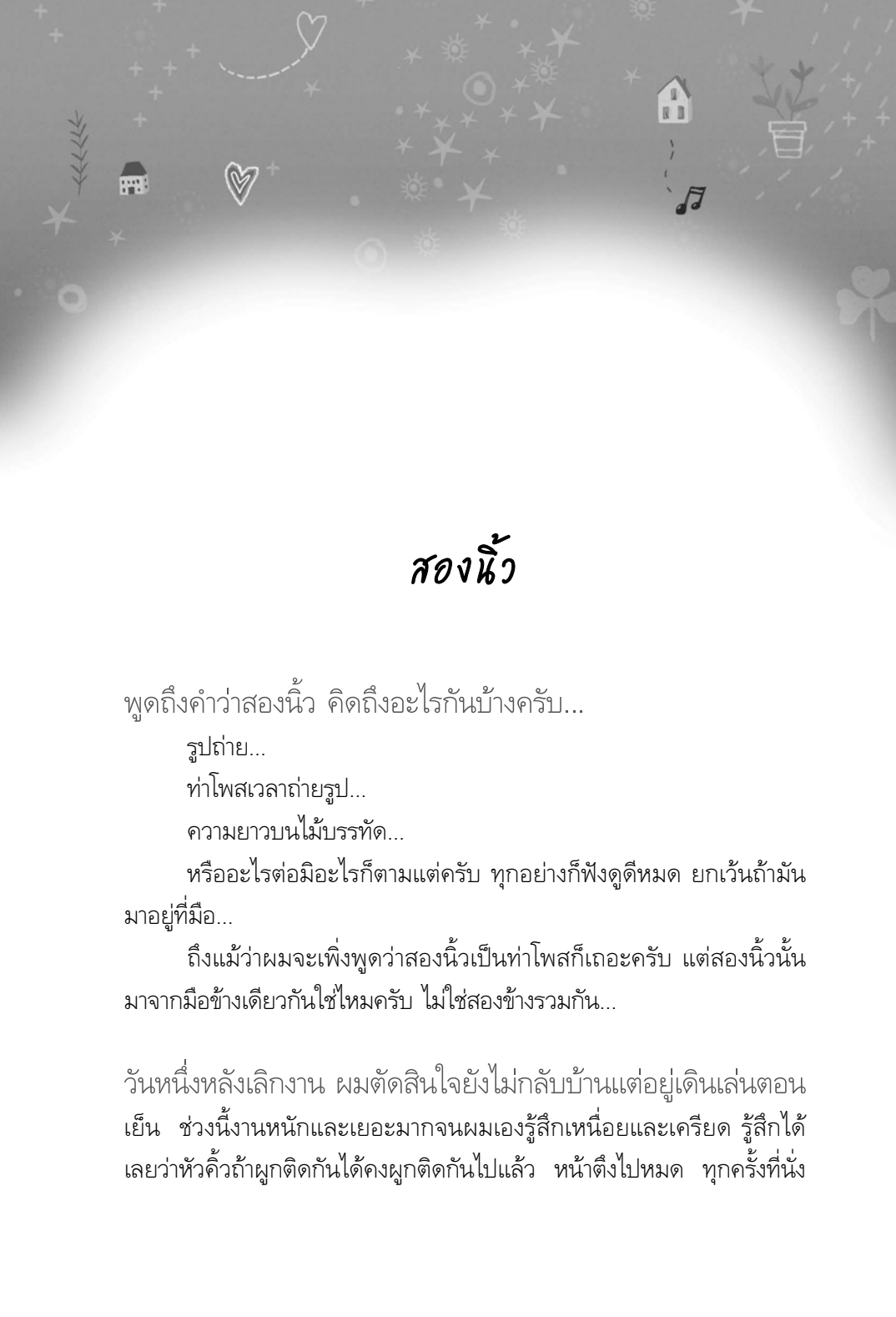
สารบัญ

สองนิ้ว	11
สมรภูมิใต้ทางด่วน	15
รุ่ม	21
มิดที่แพงได้ครั้งเดียว	23
หนังสือ	27
ปัญญาอ่อน	31
กลับใจ	35
ต้นไม้	41

น้ำขวดหนึ่ง	45
ความสุขที่ซุกซ่อน	49
คุณลุงรถเข็น	53
สงครามสถาบัน	55
ตุ้มที่เต็มไม่เต็ม	61
แบ่ง	65
กำลังใจไม่เคยจาง	67

สองหัวใจ

พูดถึงคำว่าสองหัวใจ คิดถึงอะไรกันบ้างครับ...

รูปถ่าย...

ทำโพสเวลาถ่ายรูป...

ความยาวนานไม่บรรทัด...

หรืออะไรต่อมิอะไรก็ตามแต่ครับ ทุกอย่างก็ฟังดูดีหมด ยกเว้นถ้ามันมาอยู่ที่มือ...

ถึงแม้ว่าผมจะเพิ่งพูดว่าสองหัวใจเป็นทำโพสก็เถอะครับ แต่สองหัวใจนั้นมาจากมือข้างเดียวกันใช่ไหมครับ ไม่ใช่สองข้างรวมกัน...

วันหนึ่งหลังเลิกงาน ผมตัดสินใจยังไม่กลับบ้านแต่อยู่เดินเล่นตอนเย็น ช่วงนี้งานหนักและเยอะมากจนผมเองรู้สึกเหนื่อยและเครียด รู้สึกได้เลยว่าหัวคิวถ้าผูกติดกันได้คงผูกติดกันไปแล้ว หน้าตึงไปหมด ทุกครั้งที่นั่ง

ลงหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยิ่งเห็นหน้าจอก็ยิ่งรู้สึกได้เลยว่ามันขมวดกันแน่น เหมือนปมที่แก้ไม่ออก ไม่รู้ว่าผมเครียดเกินไป หรือไม่มีความสามารถที่จะทำงานตรงหน้ากันแน่

ผมนั่งลงที่มานั่งไต่ต้นไม้ที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง ทอดสายตาออกไป ไม่อยากคิดอะไรให้รู้สึกท้อแท้ไปมากกว่านี้อีก ตอนเย็นชาวรักสุขภาพพาก่ออกกำลังกายกัน ไม่รู้ทำไมนะครับ...ผมรู้สึกว่าคนอื่นมีความสุขมากกว่าผม... ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสุขเหมือนคนอื่นเลย... ผมเบื่อ ท้อแท้ และโกรธตัวเองเสมอ... ระหว่างที่กำลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย มองระลอกน้ำในสระไหวเมื่อปลาขึ้นมาสูบอากาศ มีเสียงหนึ่งเรียกผม เธอใช้สองมือกำกระตักน้ำที่ห้อยอยู่ข้างตัวยื่นมาทางผม พลังขอร้องให้ผมเปิดฝาให้ ผมงงนิดหน่อย แต่ก็รับมาเปิด... แต่ที่มากกว่างง คือผมตกใจครับ

น้องมีแค่สองนิ้ว...มือทั้งสองข้างมีแค่นิ้วโป้ง นิ้วอื่นดูเหมือนเป็นแค่ปุ่มปมกระดูก มือของน้องเหมือนคนงูนิ้วโป้งตลอดเวลา...

ผมมองมือของเธอสลับกับใบหน้าของเธอขณะยื่นกระตักน้ำคืนให้ เธอไม่ว่าผมสักคำ แม้ว่าตอนนั้นผมรู้ได้เลยว่าใบหน้าของผมต้องแสดงอาการตกใจ (มาก) แน่ๆ

“ขอบคุณนะพี่ ปิดฝาให้ด้วยได้ไหม”

เธอยื่นกระตักกลับมาหลังจากดื่ม น้ำ แม้ว่าจะมีแค่สองนิ้ว แต่เธอก็ดูใช้อย่างคล่องแคล่ว ไม่มีปัญหากับการจับประคองสิ่งของ ดูจะมีปัญหาที่แค่ตอนเปิดและปิดเท่านั้น

“น้องมาคนเดียวหรือครับ ผู้ปกครองล่ะ” ผมถามเธอ แต่สายตาก็อดไม่ได้ที่จะยังคงเหลือบมองมือคู่นั้น

“หนูมากับแม่ แต่อยากเดินเล่น”

เธอยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่มั่นใจมาก ไม่หวั่นกับสายตาคนอื่นหรือแม้กระทั่งผมที่มองเธอเป็น “คนพิการ” ประเภทหนึ่ง เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้น มือที่มีแค่นิ้วโป้ง ชูขึ้นมาข้างหน้าให้ผม ผู้ชายที่กำลังคิดว่าตัวเองท้อเหี่ยวและเศร้าที่สุด

ณ ที่นี้

“น้องโป่งพี่เธอ”

ผมถาม รู้สึกตกใจนิดหน่อยกับการกระทำของเธอ เด็กสาวหัวเราะอีก เป็นเสียงหัวเราะที่มีความสุขจริง ๆ ผมของเธอกระดอนไหว เธอหันมามอง หน้าผม ยกมืออีกข้างมาข้างหน้า ผมรู้สึกเหมือนโดนน้อง “โป่งซ้ำซ้อน” ถึงกับ พงะเลยครับ เธอก็หัวเราะอีก

“พี่นี่ตลกเนอะ”

“ตกลงอะไรน้อง ก็น้องโป่งพี่ตั้งสองครั้ง พี่ไม่ได้ตั้งใจมองมือน้อง แต่มัน...”

“เปล่า หนูยกนิ้วโป่งให้พี่ ครั้งแรกแปลว่าขอบคุณค่ะ อีกข้างหนึ่งแปลว่าพี่สุดยอดเลย”

“อ้าว น้องไม่ได้โกรธพี่เธอ”

“ไม่โกรธหรอก ทุกคนตอนแรกก็เหมือนพี่นี่แหละ ตกใจก่อน แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยมีคนช่วยหนูหรอก ตกใจแล้วก็รู้สึกแปลกแยก หนูเลยรู้สึกว่าจะขอให้ช่วยดีกว่า”

“โห...แบบนี้ฉันน้องไม่รู้สึกแย่อะ”

“บ้างนะพี่ แต่เพราะยังมีคนแบบพี่ไง ยังมีอะไรดี ๆ อีกเยอะ ถ้ามันแต่กังวลเรื่องแย่ ๆ หนูคงมีความสุขไม่ได้”

เธอยืมให้ผม มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากข้างหลัง เรียกชื่อเด็กสาว เธอบอกลาผม และบอกว่าแม่ของเธอมารับแล้ว แล้วก็เดินหายไป ก่อนไป ก็ยกนิ้วโป่งให้ผมอีกครั้งและยิ้ม แต่ก่อนที่ผมจะถามเธอว่า ตกลง “โป่ง” คราวนี้ของเธอแปลว่าอะไร เด็กสาวก็หันหลังและเดินไปอย่างรวดเร็วเหมือนตอนที่เดินเข้ามาหาผม

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว อยู่ดี ๆ ผมก็อดยิ้มขึ้นมาไม่ได้ แล้วก็แปลกใจตัวเองว่าทำไมความสุขของผมถึงยาก ในขณะที่ของเด็กคนหนึ่งกลับง่าย ผมมีครบทุกนิ้ว แต่ผมมองนิ้วโป่งเป็นแค่ความโกรธ ในขณะที่เด็กผู้มี

สองนิ้วกลับมีนิ้วโป้งที่มีความหมายมากมายกว่าผม

ผมตัดสินใจกลับบ้านทันที วางกระเป๋าและเอกสารลงบนโต๊ะ รู้สึกว่า
ความหนักแน่นหายไปครึ่งหนึ่งจากตอนที่แบกมา นั่งลงกินข้าว อาบน้ำ รู้สึก
ว่าวันนี้สดชื่นกว่าปกติ และตัวก็คลายปมหลวมกว่าเดิม แต่อดไม่ได้รับที่จะ
หวดๆ หัวคิ้วอย่างปกติ ผมส่องกระจกมองตัวเอง

...มองมือตัวเอง

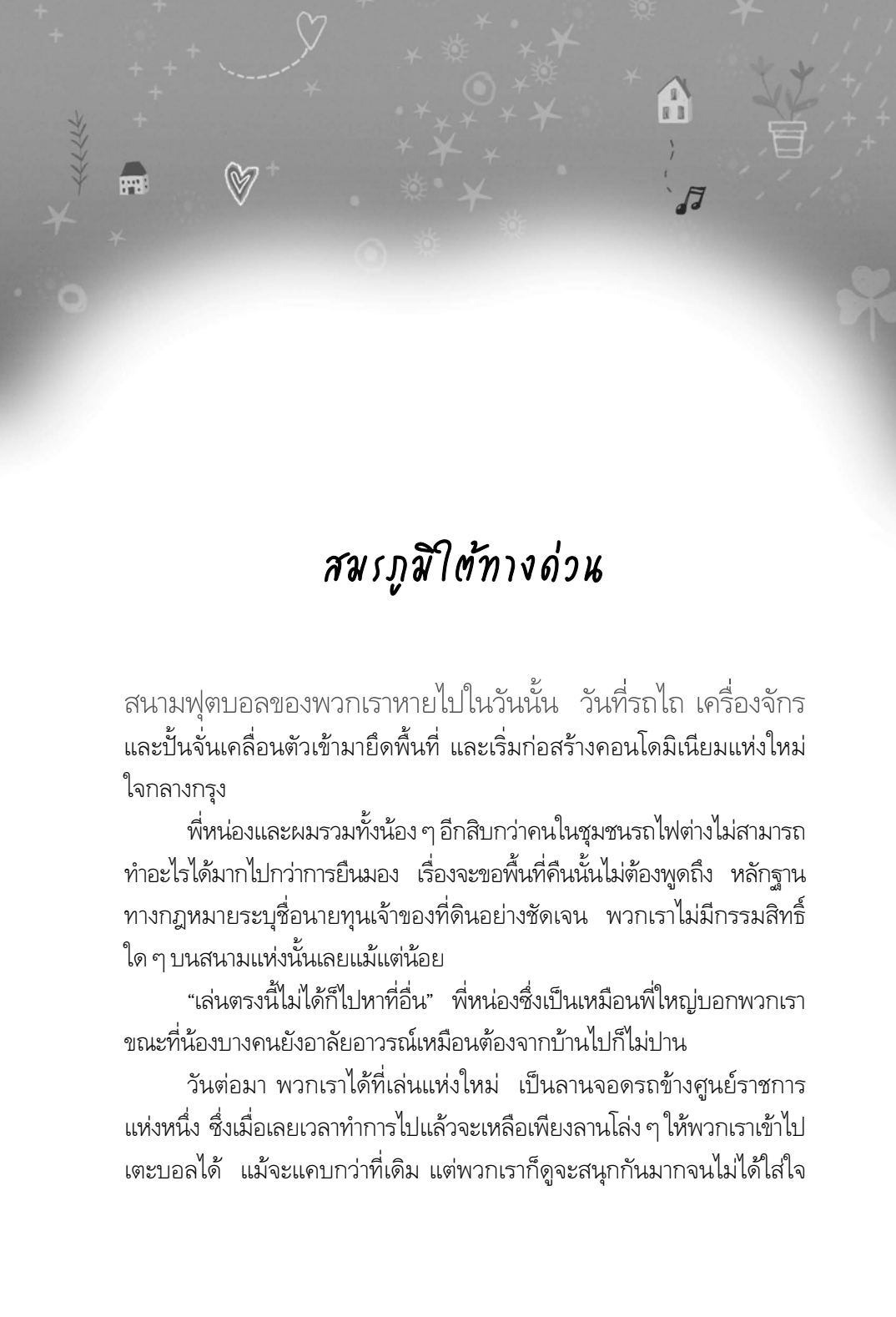
แล้วยกนิ้วโป้งให้ตัวเองในกระจก...ให้ตัวเองครับ...ว่าผมต้องทำได้

แล้วก็ยกนิ้วโป้งขึ้นมาใหม่สองข้างพร้อมกัน...

ข้างหนึ่งแทน...ขอบคุณมากครับ...อีกข้างแทน...น้องสุดยอได้ไปเลย

ผมขอบคุณน้องเขาจริง ๆ ครับ...

สมรภูมิใต้ทางด่วน

สนามฟุตบอลของพวกเขาหายไปในวันนั้น วันที่รถไถ เครื่องจักร และปั้นจั่นเคลื่อนตัวเข้ามายึดพื้นที่ และเริ่มก่อสร้างคอนโดมิเนียมแห่งใหม่ใจกลางกรุง

พี่น้องและผมรวมทั้งน้องๆ อีกสิบกว่าคนในชุมชนรถไฟต่างไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่าการยืนมอง เรื่องจะขอพื้นที่ดินนั้นไม่ต้องพูดถึง หลักฐานทางกฎหมายระบุชื่อนายทุนเจ้าของที่ดินอย่างชัดเจน พวกเราไม่มีกรรมสิทธิ์ใดๆ บนสนามแห่งนั้นเลยแม้แต่น้อย

“เล่นตรงนี้ไม่ได้ก็ไปหาที่อื่น” พี่น้องซึ่งเป็นเหมือนพี่ใหญ่บอกพวกเรา ขณะที่น้องบางคนยังอาลัยอารมณ์เหมือนต้องจากบ้านไปก็ยังไม่ปาน

วันต่อมา พวกเราได้ที่เล่นแห่งใหม่ เป็นลานจอดรถข้างศูนย์ราชการแห่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อเลยเวลาทำการไปแล้วจะเหลือเพียงลานโล่งๆ ให้พวกเราเข้าไปเตะบอลได้ แม้จะแคบกว่าที่เดิม แต่พวกเรา ก็ดูจะสนุกกันมากจนไม่ได้ใส่ใจ

กับข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

พวกเราเตะบอลอยู่ที่นั่นได้เดือนกว่า ๆ จนกระทั่งวันหนึ่งที่ประตูทางเข้าปิดลงพร้อมป้ายห้อยมีข้อความว่า “นอกเวลาราชการ ห้ามเข้า”

พี่หน่องต้องออกแรงหาสนามแห่งใหม่อีกครั้ง คราวนี้เราได้ที่ตรงใต้ทางด่วน ห่างไปจากชุมชนที่พวกเราอาศัยอยู่พอสมควร ถ้าไกลกว่านี้หน่อย ๆ หลายคนคงต้องเดินกันแย่ แต่จะมองว่าเป็นการวอร์มอัปก็ได้เหมือนกัน

ในสายตาของผมอดจะชื่นชมกับบุคลิกความเป็นผู้นำของพี่หน่องไม่ได้ เขาไม่เคยแสดงอาการโอ้อวดเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ตรงกันข้าม เขากลับมองหาทางออกอย่างจริงจัง แล้วเขาก็ฝ่าทางตันให้พวกเราได้ทุกครั้ง น้อย ๆ ทุกคนต่างให้ความเคารพพี่ใหญ่คนนั้นมาก และในความเคารพนั้น ผมรู้สึกได้ว่ามีความรักปนอยู่ด้วย

ใต้ทางด่วนดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่นับว่าไม่เลว มันแยกตัวออกจากชุมชนค่อนข้างสงบและดูเป็นส่วนตัว สิ่งนั้นทำให้รู้สึกที่เราสามารถส่งเสียงดังได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องเกรงใจใครทั้งสิ้น

เสียงนี้เองกลายเป็นชนวนให้เจ้าถิ่น (ที่เราไม่เคยรู้ว่ามี) เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรง

พวกนั้นมาเป็นแก๊งใหญ่ พร้อมรถมอเตอร์ไซด์คู่ใจเกือบยี่สิบคัน กว่าจะทันได้รู้สึกตัว ผมก็พบว่าพวกมันปิดทางออกไว้หมดแล้ว

“ใครอนุญาตให้พวกแกมาเล่นที่นี่” หนุ่มร่างใหญ่เคราเข้มคำรามอย่างฉุนเฉียว รถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่กว่าใครคล้ายจะบอกเป็นนัยว่าเขาคือหัวหน้าของทุกคนในแก๊ง

ไม่มีใครเคยเจอสถานการณ์อย่างนี้มาก่อน พวกเราได้แต่ยืนนิ่งด้วยความกลัว ต่างคนต่างหยุดนิ่งจนแทบจะสลิมหายใจ มีเพียงลูกฟุตบอลเท่านั้นที่ยังกลิ้งอยู่ด้วยแรงส่งสุดท้ายจากปลายเท้าของใครสักคน แล้วมันก็หล่นลงไปลอยเหิงเต้งอยู่ในคูน้ำข้างทาง

“ไม่ได้ยินรึไง ใครให้พวกแกมาเล่นที่นี่” อีกเสียงหนึ่งตะโกนตามมา

ท่าทางจะเป็นลูกกะจ๊อกของเสียงคำรามครั้งแรก

“ไม่มีใครอนุญาต พวกเราแค่เห็นว่านี่ที่ว่าง อยากจะเตะบอลก็แค่นั้น”
พืหน่องส่งเสียงตอบไป “เราไม่รู้จริงๆ ว่าที่นี่มีเจ้าของ”

“ทีนี้แกก็จะรู้สึกทีหนะไอ้โง่” จับพลันหมัดหนึ่งจากลูกกะจ๊อกก็ซัดเข้า
ที่ใบหน้าของพืหน่องอย่างจัง “ไอ้โง่อย่างแกต้องเจอแบบนี้”

ร่างของพืหน่องล้มลงไปกองกับพื้นอย่างไม่ทันตั้งตัว จิตใต้สำนึกสั่งให้
ผมวิ่งเข้าไปช่วยรุ่นพี่ทันที แต่ร่างนั้นก็ยืนกายลุกขึ้นมาเองอย่างทุลักทุเล ก่อน
จะโบกมือส่งสัญญาณเป็นเชิงห้าม แวตาดูเด็ดเดี่ยวคู้้นบอกผมและน้องคน
อื่นๆว่า “ไม่ต้องเข้ามาช่วย!”

“อยากเป็นพระเอกมากันไช้ไหม” เสียงจากแก๊งมอเตอร์ไซด์ดังขึ้น
ลูกกะจ๊อกคนเดิมกับอีกสองสามคนที่เพิ่งลงจากรถตรงเข้ามาช่วยกันรุมกระที่บ
ร่างของพืหน่อง ท่าทางจะหมั่นไส้กับคำว่าพระเอกที่พวกมันไม่มีวันได้เป็น

“ทำไมแกไม่สู้วะ คิดว่าข้าไม่รู้เหรอว่าแกก็ต่อยคนเป็น สู้สิวะไอ้จิ้ง”
พวกมันตะคอกไล่ขณะที่รูมยาเด็กหนุ่มอย่างไมล์ดละ นั้นลนึะ พืหน่องไม่ได้
ทำอะไรที่เป็นการตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามเลย มีเพียงแต่ยกการ์ดขึ้นกำบังตัว
เท่านั้น ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ เห็นที่ต้องทำอะไรสักอย่าง

“แน่จริงก็อย่ารูมสิวะ” ผมตะโกนออกไปอย่างมีอารมณ์ ไอ้สามสี่คน
นั้นก็หยุดแล้วหันมามองผมเป็นตาเดียว

“ปากดินะไอ้เบ๊อ๊ก แกจะเจ็บตัวเป็นรายต่อไป” ว่าพลางไอ้หมอนั่นก็
ตรงรี่เข้ามา ตัวของผมเย็นเฉียบด้วยความกลัวสุดขีด ข้าก็แข็งเกินกว่าจะวิ่ง
หนีไปทางอื่น มันเข้ามาใกล้ผมทุกที...ทุกที

จับพลันพืหน่องก็กระโดดเข้ามากอดขามันไว้ “ปล่อยสิวะไอ้จิ้ง” เจ้า
ลูกกะจ๊อกพยายามสะบัดขาไล่

“ไม่ได้ ฉันเป็นคนพาเด็กพวกนี้เข้ามาที่นี่เอง เขาไม่ผิด แกต้องไม่ทำ
อะไรพวกเขา ถ้าจะทำก็มาลงที่ฉันคนเดียว”

ไอ้ลูกกะจ๊อกโมโหหนัก หันกลับมาจะกระที่บพืหน่องอีกครั้ง แต่เสียง

คำรามของเจ้าหัวหน้าแก๊งกลายเป็นประกาศิตที่ห้ามความรุนแรงทุกอย่างเอาไว้
“พอได้แล้ว แกจะเอามันให้ถึงตายเลยใช่ไหม” ไอ้ลูกกะจ๊อกหน้าซัด
สะบัดขานหลุดจากการเกาะกุมของพี่หน่อง

“ทำไมแกไม่สู้วะ ปล่อยให้ลูกน้องฉันกระต๊อบฝ่ายเดียวตลอด” หัวหน้า
แก๊งเอ่ยถามร่างที่กำลังลุกขึ้นยืนและใช้แขนเสื้อข้างซ้ายเช็ดเลือดที่ปาก

“จริงอย่างพวกแกว่า ถ้าฉันจะสู้ก็ได้ แต่นั่นจะทำให้พวกแกเจ็บตัว
และคงจะมาพาลเล่นงานน้องฉันทุกคน” เสียงพี่หน่องกังวานชัดถ้อยชัดคำ
“ถ้ารู้ว่ามิเจ้าถิ่น ฉันคงไม่พาน้องๆ เข้ามาที่นี่ พวกเขาไม่ผิด และไม่ควรถอน
ลงโทษด้วยมือสกปรกของพวกแก ทุกอย่างเป็นความรับผิดชอบของฉันคนเดียว”

หัวหน้าแก๊งออกอาการฉุนเล็กน้อย แต่แล้วใบหน้านั้นก็กลายเป็นรอย
ยิ้มอย่างที่ไม่มีการคาดถึง แล้วเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นจนเจ้าลูกกะจ๊อกต้องหัน
ไปมองและเลิกคิ้วอย่างสงสัย

“แกมันใจนักเลงวะไอ้หนุ่ม พูดยังกินใจดี” หัวหน้าแก๊งแสดงออกถึง
การยอมรับ “พวกแกสอบผ่านการรับน้องแล้ว ฉันยกที่นี่ให้พวกแกเตะบอล
ตอนกลางวัน ส่วนพวกฉันจะใช้ที่นี่ตอนกลางคืน ฉันสัญญาว่าจะไม่มายุ่ง
กับพวกแกอีก”

“จะดีหรือลูกพี่” เจ้าลูกกะจ๊อกหันมาถาม แต่กลับได้มะเหงกเป็นคำ
ตอบ

แก๊งมอเตอร์ไซด์เคลื่อนทัพจากไปในที่สุด ทั้งไว้แต่ความว่างเปล่าและ
บาดแผลบนตัวพี่หน่อง พวกเรรีบเข้าประคองร่างรุ่นพี่ผู้เสียสละตนแบกรับ
ความป่าเถื่อนของพวกอันธพาลเอาไว้ นอกจากพี่หน่องแล้วก็ไม่มีใครเจ็บตัว
อีกเลยจากเหตุการณ์ครั้งนี้

“แจ้งความจับมันเลยดีไหมพี่” ผมเอ่ยถามอย่างแค่นเคือง แต่พี่หน่อง
กลับบอกว่าไม่ต้อง

“ทำอย่างนั้นก็เท่ากับเราไม่ยอมจบ ลองคิดดูว่า ถ้าเรามีเรื่องกับพวก

